

Господина ѿ Отца нашего Блаженнѣйшаго митрополита (има рекъ), [Господина нашего (Высоко-) Превосвѣщеннѣйшаго (архї-) епископа (има рекъ) (егоже зеть ѿбласть)] ѿ великое епископство православныхъ, ѿ всехъ свѣщенническїй ѿ монашескїй чинъ, ѿ причетъ церковныхъ, да поманетъ Гдѣ Бгъ во царствїи своѣмъ, всегда, нынѣ ѿ прїсно, ѿ во вѣки вѣковъ.

Таже свѣщенникъ:

Братїю ст҃аго храма сего, всехъ ѿ всехъ православныхъ христїанъ да поманетъ Гдѣ Бгъ во царствїи своѣмъ, всегда, нынѣ ѿ прїсно, ѿ во вѣки вѣковъ.

Вшедъ же дїаконъ внѣтъ свѣтлыхъ дверей, ст҃оитъ ѿвещю: ѿ хотѣшъ свѣщенникъ внѣти, глаголетъ къ немъ дїаконъ:

Да поманетъ Гдѣ Бгъ свѣщенство твоѣ во царствїи своѣмъ.

ѿ епископъ къ немъ:

Да поманетъ Гдѣ Бгъ свѣщеннодїаконство твоѣ во царствїи своѣмъ, всегда, нынѣ ѿ прїсно, ѿ во вѣки вѣковъ.

ѿ епископъ ѡубо поставлетъ свѣтлыи потїръ на свѣтлю трапѣзѣ. Свѣтлыи же дїакоу вземъ со главы дїакона, поставлетъ ѿ тои на свѣтлю трапѣзѣ, глагола:

Благообразный Іоаннъ, съ дрѣва снемъ пречистоѣ чѣло твоѣ, плащаницю чистою ѿбвѣкъ, ѿ конѣмъ во гробѣ нѣтъ покрывъ положи.

Во гробѣ плотики, во ѿдѣ же съ душию ѿкоу Бгъ, въ раи же съ разбойникомъ, ѿ на престолѣ быль еси, Христѣ, со Отцемъ ѿ дѣломъ, вѣлѣ ѿполнѣннѣи непїсанныи.

ѿкоу живоносецъ, ѿкоу раѣ краснѣйшїи, констїтинъ ѿ чертога великаго царскаго показѣлѣ свѣтлѣйшїи, Христѣ, гробъ твои, ѿ точникъ нашего воскресѣнїа.

Žalmista: Čtení z listu svatého apoštola ... (Čtení ze skutků apoštolských... Apod.)

Diákon: **P**ozor mějme!

Žalmista čte epištolu. (Kněz se může posadit na své sedátko v oltáři.)

Mezitím diákon vezme kadidelnici a kadidlo, přichází ke knězi a přijav od něho požehnání, okužuje svatý престол, celý oltář, svaté dveře, svaté ikony, kněze a lid.

Kněz (po ukončení čtení epištol): Pokoj tobě!

Žalmista: I duchu tvému.

Po přečtení apoštola se zpívá „alleluja“ (s příslušnými verši).

Diákon: **V**elemoudrost! (Toto zvolání jen říkají-li se verše na alleluja.)

Věřící: Alleluja, alleluja, alleluja.

Kněz stojí před svatým stolem a říká tiše modlitbu před čtením evangelia:

Rozsvít v srdcích našich, lidumilný Vládce, nehynoucí světlo božského poznání svého a otevři duchovní oči naše k chápání evangelijních hlásání tvých; vlož v nás též bázeň blahoslavených přikázání tvých, abychom všechny tělesné žádosti přemáháme, duchovní život vedli, myslíme a činíme vše, v čem máš zalíbení. Neboť tys osvícení duší i těl našich, Kriste Bože, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a nejsvětějším i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Благословѣнъ, владыко, благовѣстительъ святаго апостола и евангелиста
(*и́ма рекъ*).

Сщ҃енникъ, знаменъа е҃го, глаголетъ:

Богъ, молитвами святаго, славаго, всехвалнаго апостола и
евангелиста (*и́ма рекъ*) да дарятъ тебе҃ глагола благовѣстующемъ еілю
многю, во исполненіе евангеліа возлюбленнаго сына своего, Господа
нашего Іисуса Христа.

И подаетъ е́мъ е҃го е҃ліе.

Діаконъ же рекъ: я́мннь.

*И поклонивъа сватомъ евангелію, возметъ е, и ижедъ сватыми дверьми,
предходяцими е́мъ лампадами, приходитъ и стонтъ на амвонѣ, или на
оученичехъ мѣстѣ.*

Иерей же, е҃го предъ сватюю трапезю и зръ къ западъ, возглашаетъ:

Премъдростъ, пророчи, оубльшнмъ сватаго евангеліа.

Таже свщ҃енникъ: Мнѣхъ вѣмъ.

Лодіе: и дѣхови твоемъ.

*Діаконъ: ѿ (*и́ма рекъ*) сватаго евангеліа чтеніе.*

Лікъ: слава тебе҃, Господи, слава тебе҃.

Свщ҃енникъ: Бонемъ.

*Иже же е҃тъ два діакона, то еднѣхъ да глаголетъ:
Премъдростъ, пророчи... Таже, и: бонемъ.*

Исполнишъа е҃лію, глаголетъ сщ҃енникъ: Мнѣхъ ти, благовѣстующемъ.

Лікъ: слава тебе҃, Господи, слава тебе҃.

*И шедъ діаконъ даже до е҃тыхъ дверей, ѿдаетъ е҃го е҃ліе сщ҃енникъ, и за-
творяютъа пакн е҃тыхъ дверей. Діаконъ, е҃такъ на обычнѣхъ мѣстѣ,
начинаетъ е҃це:*

Рцемъ вси ѿ всеа дѣшн, и ѿ всего помышленіа нашего рцемъ.

Лікъ: Гди, помилѣи.

Věřící lid zpívá Cherubínskou píseň: Cherubíny tajemně představující
a oživující Trojici trojsvatou píseň pějíce, všechny nyní světské odložme
péče!

Po okuřování a modlitbě kněz i diákon, stojíce pak před svatým prestolem, říká-
jí třikrát „Cherubínskou píseň“ a pokaždé se jednou pokloní:

Kněz (se vztaženými rukama): Cherubíny tajemně představující
a oživující Trojici trojsvatou píseň pějíce, všechny nyní světské
odložme péče!

Diákon: Abychom přijali Krále všech, andělskými řády neviditelně
se slávou provázeného. Alleluja, alleluja, alleluja.

Na velký čtvrtek se místo Cherubínské písně zpívá:

Za účastníka večere své tajemné, Synu Boží, přijmi mne dnes. Neboť
nezjevím tajemství nepřatelům tvým, aniž políbení tobě dám jako
Jidáš, ale jako onen lotr vyznávám tebe: „Rozpomeň se na mne,
Pane, v království svém.“ **Diákon:** Alleluja, alleluja, alleluja.

Na velkou sobotu se zpívá:

Umlkněte, smrtelníci, a stůjte se strachem a třesením, a na nic po-
zemského nepomýšlejte. Neboť Král kralujících a Pán panujících
přichází, aby se obětoval a dal za pokrm věřícím. **Diákon:** Před ním
jdou vojska andělská s veškerým knížetstvem a mocnostmi, mnoho-
ocí cherubíni a šestikřídli serafíni, tvář svou zakrývajíce a píseň pě-
jíce: Alleluja, alleluja, alleluja.

Poté se znovu společně klanějí, přičemž kněz políbí svatý antimins a svatý
prestol, diákon svatý prestol, uklánějí se lidu a odcházejí oba k žertveníku, kde
kněz okuřuje předložené dary, říkáje tiše:

Bože, očistiž mne hříšného. (Třikrát)

Diákon nato říká knězi: Vezmi, vладыko!

Kněz, sňav z darů velkou pokrývku (aer), položí ji diákonu na levé
rameno, řka:

Vztáhněte ruce své ke svatyni a dobrořečte Hospodinu.

Nato vzav svatý diskos, položí jej s veškerou pozorností a zbožností na hlavu di-
ákona (nebo mu jej podá do rukou, aby držel diskos ve výši čela); diákon má zá-

Сщїенникъ: **И**же херувїмы тайнво ѡбразѡюще, и животворащею Тронѣ трисвѣтѣю пѣень припѣвающе, великое нынѣ житїейкое ѡложнїмъ попеченїе.

Дїаконъ: **И**ко да царѣ всѣхъ подїмемъ, аггльскимъ невидимомъ дорѣногїма чїнми. *ѡлнлѡѡ, ѡлнлѡѡ, ѡлнлѡѡ.*

ѡ еѣ въ великїи четвертокъ точїю поѣте:

Вечерн твоѣл тайннѡ днесь, снѣ бжїи, причаствника мѡ прїимнї: не кò врагòмъ твоимъ тайнѡ повѣмъ, ни локзанїѡ тнè дамъ ѡко ѡда, но ѡко разбòйникъ исповѣдаю тѡ: помани ма гдн во црѣвн твоѣмъ. *ѡлнлѡѡ, ѡлнлѡѡ, ѡлнлѡѡ.*

Въ великѡю же свѣтѡу поѣте еѣ:

Да молчїтъ великаѡ плòть человекѡ, и да стонѣтъ со страхома и трепетомъ и ничтòже земноѣ въ себѣ да помышлѣетъ. Црѣ ко црѣтвѡующихъ, и гдѣ гдѣствѡующихъ, приходїтъ заклѣтїе, и дѣтїе въ снѣдѣ вѣрнымъ. Предходѣтъ же семѡ лицы аггльетїн, со великимъ началомъ и властїю, многочїтїи херувїми, и шестокрилатїи серафїми, лица закрьвающе и копїюще пѣень: *ѡлнлѡѡ, ѡлнлѡѡ, ѡлнлѡѡ.*

Тѡже ѡходѣтъ въ предложенїе, предходѣщї дїаконѡ, и кадїтъ іерей свѣтѡл, въ себѣ молѣе:

Боже, ѡчїстїи мѡ грѣшнаго. (Трижды)

Дїаконъ глаголетъ ко сщїенникѡ: Возми, владыко.

И сщїенникъ, вземъ воздѡхъ, возлагѣтъ на лѣвое рамо гдѡ, глагола:

Возмїте рѡки вѡша во свѣтѡл, и благословїте гдѡ.

Тѡже свѣтїи дїакоз прїемъ, поставлѣтъ на главѡ дїакона, со великимъ вниманїемъ и благоговїнемъ, имѣетъ же къспѣ дїаконъ и кадїальницѡ на гднѣмъ ѡ перстокъ деснїѡ рѡки. Сѡмъ же свѣтїи погнрѣ въ рѡцѣ прїемлетъ, и ѡходѣтъ ѡба свѣрною странòю, предходѣщїмъ имъ лампадамъ (и ѡходѣтъ храмъ, молѣе).

Дїаконъ глаголетъ:

Дїакон, одложив по окурованїи кадїельни на její мїсто, прїиде ке кнѣзи, склонї голову, дрѣе орар трѣми прсты правце, указује їм на свѣтѡе евангелїум а прѡвї:

Poзехней, владыко, звѣстоватеѡ свѣтòго апоштолѡ а евангелїстѡ (*їмѣно*)!

Кнѣз, жehnaje ho, дї: Бѡг на прїмлувы свѣтòго слavnòго, вшехвалнòго апоштолѡ а евангелїстѡ (*їмѣно*) деїж тобѣ hlas звѣстовати мочї великою, абы се наплнїло евангелїум немїлїшїго Сина jeho, Пана нашѡго Жеїїше Крїста.

А подѡвѡ му свѣтѡе евангелїум.

Дїакон: Amen. А поклонїв се свѣтòму евангелїу, вземе же а vychѡзї свѣтїми дверїми; сполу с нїм jde од севернїх дверї на мїсто чтенї свѣтлонòш. Дїакон се поставї на амбон nebo на мїстѣ урченѣм (на амбону прѣд свѣтїми дверїми се чте евангелїум чѣлем к лїду; чте-лї се упрострѣд храмѡ, пак чѣлем к олтѡрї).

Кнѣз (2. дїакон) стої прѣд свѣтїм престолѣм, глѣдї к западу (к лїду) а zvolѡ:

Велемудрост! Povznesme se а poslyšme свѣтѡе евангелїум!

Кнѣз жehnѡ лїд: Pокої всем.

Вѣрїцї: I духу твѣму.

Дїакон: Od ... свѣтѡе евангелнї чтенї.

Вѣрїцї: Slѡва тобѣ, Pane, slѡва тобѣ.

Кнѣз (2. дїакон): Pозор мѣїме! (*А прѣдчїтѡ се з евангелїа.*)

Po ukonченї евангелїнїго чтенї дї кнѣз, жehnaje дїакона: Pokoї тобѣ, звѣстужїцїму.

Вѣрїцї: Slѡва тобѣ, Pane, slѡва тобѣ.

Дїакон прїчѡзї свѣтїми дверїми до олтѡре а оdevздѡ свѣтѡе евангелїум кнѣзи, ктерї је полїбї а поставї на свѣтї престол за antimїns.

Následuje promluva кнѣзе к вѣрїцїм (кѡзѡнї тѣж мѡже бѣт аї ке концї свѣтѡе литургии по заамбонòвѣ modlitbѣ). Кѡже се на амбону.

Potѣ је мòжно заврїт свѣтѡе дverѣ. Дїакон vyjde севернїми дverїми (nenї-лї кѡзѡнї hned по евангелїу, подѡвѡ евангелїѡр кнѣзи ve свѣтїх дverїх а сѡм зѡстѡвѡ прѣд нїми на soleї), stane на обывклѣм мїстѣ прѣд свѣтїми дverїми, поклонїв се а прѣжehnѡв, дї, дрѣе орар трѣми прсты правѣ руку:

Ektenie vroucї

Rceme všichnї z celѣ duše а z celѣ myslї svѣ rceme!

Господи вседержителю, Боже Отцъ нашихъ, молими ти еси, оубо помилуй.

Ликъ: Гди, помилуй.

Помилуй насъ, Боже, по величїи милости твоѣи, молими ти еси, оубо помилуй.

Ликъ: Гди, помилуй. (Трижды.)

Молитва прилежнаго моленїа:

Гди Боже нашъ, прилежное еѣ моленїе принми ѿ твоихъ рабъ, и помилуй насъ по множеству милости твоѣа, и щедроты твоѣа низпосли на ны, и на всѣ люди твоѣа, чїюциа ѿ тебе богатыхъ милости.

Еще молиме ѿ господїне нашемъ Блаженнѣйшемъ митрополитѣ (имѧ рекъ) [ѿ господїне нашемъ (высоко-) Превосвщеннѣйшемъ (или: илї: (имѧ рекъ)], и всѣи ко Хриѣ братїи нашей.

Ликъ: Гди, помилуй. (Трижды.)

Еще молиме ѿ братїахъ нашихъ, свщенникѣхъ, свщенномонашѣхъ, и всѣмъ ко Хриѣ братїевѣ нашимъ.

Ликъ: Гди, помилуй. (Трижды.)

Еще молиме ѿ странѣ нашей, правителехъ и воннствѣ еси, да тихо и безмолвное житїе поживемъ во всякомъ благочестїи и чистотѣ.

Ликъ: Гди, помилуй. (Трижды.)

Еще молиме ѿ блаженныхъ и прснопаматныхъ, свтѣишихъ патрїархѣхъ православныхъ, и создателехъ свтѣаго храма сего [или: и ѿ всѣхъ преждепочившихъ Отцѣхъ и братїахъ, здѣ лежащихъ и покаяшъ, православныхъ.

Ликъ: Гди, помилуй. (Трижды.)

Řád liturgie věrných

Otevírají se svaté dveře. Poté je zpívána Cherubínská píseň, při níž diákon vezme kadidelnici a vloživ kadidlo, obdržev od kněze požehnání, okouje svatý prestol kolem i celý oltář, ikonostas, kněze a lid, říká tiše žalm 50. / 51. a kající tropary podle svého přání. Mezitím čte kněz tichou modlitbu.

Modlitba, kterou koná kněz potichu
za zpěvu Cherubínské písně:

Nikdo z těch, kdož jsou spoutáni tělesnými žádostmi a slastmi, není hoden přistupovati nebo přibližovati se k tobě či sloužiti tobě, Králi slávy. Vždyť tobě sloužiti jest veliké a strašné i samým mocnostem nebeským. Avšak ty z nevýslovné a nezměrné lidumilnosti své stal ses bez proměny a beze změny člověkem, stal ses naším veleknězem a jakožto Vládce všech, odevzdal jsi nám posvátnou službu této liturgické a nekrvavé oběti, neboť ty sám jediný, Pane, Bože náš, vládneš nade vším nebeským i pozemským; jenž jsi nesen na trůně cherubíny, jsi Pán serafínů a Král Israelský, jako jediný Svatý ve svatých spočíváš. Tebe, jediného dobrého a ochotně naslouchajícího, tedy prosím: Shlédni na mne, hříšného a neužitečného služebníka svého, a očisť duši mou i srdce mé od svědomí zlého a učiň mne způsobilým mocí Svatého Ducha svého, abych oděn jsa v blahodať kněžství, stál před tímto svatým stolem tvým a vykonal posvátný řád *Tajiny* tvého svatého a přečistého Těla i drahocenné Krve, neboť k tobě přicházím se skloněnou šíjí svou a modlím se k tobě: Neodvracej tváře své ode mne, aniž vylučuj mne z počtu služebníků svých, ale učiň mne hodným, aby přineseny tobě byly mnou, hříšným a nehodným služebníkem tvým, dary tyto, neboť ty sám jsi ten, který obětuje a obětován jest, přijímá *dary* a sám je rozdáván, Kriste, Bože náš, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a přesvatým i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Моли́тва, ѿже твори́тъ свѣщенникъ въ себѣ,
херувимскою пѣснн пѣваеми́и:

Никто́же догто́ннъ ѿ свѣзѣвшихся плотскѣми похотѣми
и сластѣми приходѣти, или прелѣжити се, или служити
тебѣ, Царю славы: еже бо служити тебѣ, велико и страшно и
самѣмъ небеснымъ силамъ. Но о́баче, неизреченнаго ради и
безмѣрнаго твоего человеколюбіа, непреложно и неизмѣн-
но былъ еси человекъ, и архіерей намъ былъ еси, и служебныя
сеа и безкрѣпныя жертвы священнодѣятвѣ предавъ еси
намъ, ѿакъ Владыка всѣхъ: ты бо единаго, Гди Бже нашъ,
владычествуешаи небесными и земными, иже на престолѣ
херувимствѣ носимый, иже серафимовъ Гдъ и Царь Іерусалимъ,
иже единаго свѣтъ и во свѣтѣхъ почивааи. Та оубо молю
единаго благого и благополаганаго: призири на ма грѣшнаго
и непотребнаго раба твоего, и очисти мою душу и сердце ѿ
сѣверти лѣтѣвъ, и оудовли ма силою свѣтаго твоего Духа,
облаченна благодѣтію свѣченства, предстаи свѣтѣи твоѣи
ей трапѣзѣ и священнодѣятковати свѣтоѣ и пречистое твоѣ
тѣло и чистую кровь: къ тебѣ бо приходѣ, приклонь мою
къю, и молю ти се, да не ѿтвратиши лица твоего ѿ мене,
ниже ѿринеши мене ѿ отроукъ твоихъ: но сподоби при-
несенымъ тебѣ быти, мною грѣшнымъ и недостойнымъ
рабомъ твоимъ, даромъ симъ: ты бо еси приносиаи и при-
носимый, и прѣмааи и раздаваемый, Хрѣте Бже нашъ, и тебѣ
славу возсылаемъ, со безначальнымъ твоимъ Отцемъ, и
пресвятымъ и благомъ и животворящимъ твоимъ Духомъ,
нынѣ и присно, и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Исполнышымыя же молитвы и каждѣню, священникъ и діаконъ, ставше предъ стѣною
трапѣзою, глаголютъ херувимскую пѣснь, трижды: по коемждо же окончаніи,
покланяются по единоци.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Hospodine, Všemohoucí, Bože otců našich, prosíme tebe, vyslyš nás
a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosí-
me tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Mezitím čte kněz tiše modlitbu vroucí ektenie:

Hospodine, Bože náš, snažnou tuto prosbu přijmi od
služebníků svých a smiluj se nad námi podle
množství milosrdenství svého, sešli slitování svá na
nás i na všechny lid tvůj, očekávající od tebe hojně milosti.

(Poté rozprostírá oba boční díly a spodní díl antiminsu.)

Ještě modlíme se za vladyku našeho metropolitu (**jméno**) [i za vlady-
ku našeho (archi-) episkopa (**jméno**)] a všechny naše bratry v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za bratry naše, kněžstvo, mnišské duchovenstvo
a všechno bratrstvo naše v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za vlast naši a její představitele ve správě státní
i ve vojsku, abychom životy své tiše a pokojně strávili ve všeliké
zbožnosti a čistotě.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za blažené a věčné paměti hodné jejich svatosti
pravoslavné patriarchy, za zakladatele svatého chrámu tohoto [svatě-
ho monastýru tohoto] i za všechny pravoslavné dříve zesnulé otce i brat-
ry, zde a všude jinde odpočívající.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

ВѢЩЕ МОЛИМЕСА Ѡ ПЛОДОНОСАЮЩИХЪ И ДОБРОДѢЮЩИХЪ КО СЪТѢМЪ И
ВЕСЕЧЕСТВѢМЪ ХРАМѢ СЕМЪ, ТРЪЖДАЮЩИХЕСА, ПОЮЩИХЪ И ПРЕДСТОЯЩИХЪ
ЛЮДЕЖЪ, ѠЖИДАЮЩИХЪ Ѡ ТЕБѢ ВЕЛИКІА И БОГАТЫА МИЛОСТИ.

Ліікѡ: Гдѣ, помѣлѣй. (Трѣждѣ.)

Возгласѣніе:

И Кѡ МИЛОСТИВЪ И ЧЕЛОВѢКОЛЮБЕЦЪ БОГЪ СЪИ, И ТЕРПѢ
СЛАВЪ ВОЗЫЛАЕМЪ, ѠТЦЪ, И СЫНЪ, И СВАТОМЪ ДЪХЪ,
НЫНѢ И ПРИСНѡ, И КО ВѢКИ ВѢКѡВЪ.

Ліікѡ: Ѧмѣнь.

ѦЩЕ ЛИ ВЪДЕТЪ Ѡ ѡСѢПШИХЪ ПРИНОШЕНІЕ, ДІАКОНЪ ИЛИ СЦѢННИКЪ СЛАГОЛЕТЪ
СЪКЪТЕНІЮ СІѠ:

ПОМИЛЪИ НАСЪ, БЖЕ, ПО ВЕЛИЦЕИ МИЛОСТИ ТВОЕЙ, МОЛИМЪ ТИ Сѡ,
ѡСЛАВЬШИ И ПОМИЛЪИ.

Ліікѡ: Гдѣ, помѣлѣй. (Трѣждѣ.)

ВѢЩЕ МОЛИМЕСА Ѡ ѡУПОКОЕНІИ ДЪШИ ѡСѢПШИХЪ РАКѡВЪ КОЖИИХЪ (ѦМА
РЕКЪ), И Ѡ СЪЖЕ ПРОСЪТІТІЕЛѢ ИМЪ ВЕЛКОМЪ ПРЕГРЕШЕНІЮ, БОЛЬНОМЪ ЖЕ
И НЕКОЛЬНОМЪ.

Ліікѡ: Гдѣ, помѣлѣй. (Трѣждѣ.)

И Кѡ ДА ГДЪ БОГЪ ѡУЧИИИТЪ ДЪШЫ ИХЪ, ИДѢЖЕ ПРАВЕДНИИ ѡУПОКОЯЮТЪ
Сѡ.

Ліікѡ: Гдѣ, помѣлѣй. (Трѣждѣ.)

МИЛОСТИ БОЖІА, ЦАРСТВА НЕВЕЕНАГО, И ѠСТАВЛЕНІА ГРЕХѡВЪ ИХЪ, ѡ
ХРІСТА ВЕЗЕМЕРТНАГО ЦАРѦ И БОГА НАШЕГО ПРОСИМЪ.

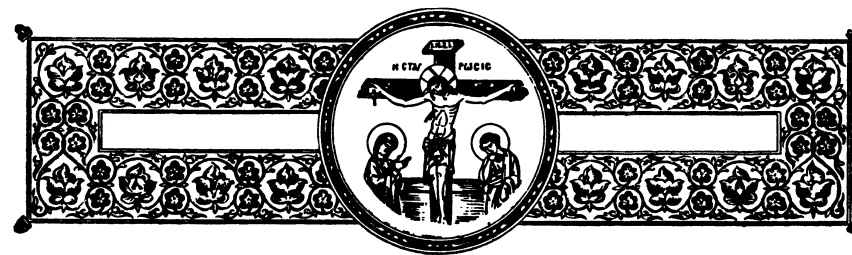
Ліікѡ: Подѣй, Гдѣ.

Дііаконѡ: Гдѣ помѣлмеса.

Ліікѡ: Гдѣ, помѣлѣй.

Diákon (kněz nikoliv): Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Modlitba za věrné – druhá, tichá:

Bože, jenž jsi v milosti a slitování *svém* navštívil nepatrnost naši a nás pokorné, hříšné a nehodné služebníky své jsi postavil před svatou slávu svou, abychom sloužili svatému obětnímu stolu tvému. Posilni nás mocí Ducha svého Svatého ke službě této a vlož do našich úst slova ke vzývání blahodati Svatého Ducha svého nad dary, jež mají být předloženy.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon: Velemoudrost!

Diákon vchází severními dveřmi do oltáře.

Kněz: **A**yichom pod vládou tvou povždy chránění, tobě slávu vzdávali, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Ѡ свѣтлѣмъ храмѣ сѣмъ ѿ еѣ вѣроу, благоговѣніемъ ѿ страхомъ
Божіимъ вхо́дѣщихъ въ о́нь, Гдѣ помолнмѣ.

Лі́къ: Гдѣ, помѣлѣй.

Ѡ ѿзбави́тисѣ на́мъ Ѡ всѣ́кѣмъ е́кѣрѣмъ, гнѣ́ва ѿ ѿзжѣды Гдѣ помолнмѣ.

Лі́къ: Гдѣ, помѣлѣй.

Лі́тъка вѣ́рныхъ вѣ́рѣмъ, ѿже сѣ́еннѣмъ глаго́летъ чѣ́ннѣ:

Бже повѣ́тнѣмъ въ мѣ́тѣ ѿ щедро́тахъ смире́нїе на́ше,
повѣ́тнѣмъ на́мъ смире́ннѣмъ ѿ грѣ́шнѣмъ ѿ недоу́боуныхъ
рѣ́мъ твои́хъ пре́дъ стѣ́оу сла́вою твоѣ́ю, сла́жнѣтѣ стѣ́омъ же́ртвен-
ни́къ твоѣ́мъ: ты ѿкѣ́рѣпѣ на́мъ е́илоу стѣ́агѣ твоѣ́гѣ дѣ́ха въ
сла́жебѣ е́ю, ѿ да́ждѣ на́мъ сло́во ко Ѡверзе́нїе ѿу́стѣ на́шнѣхъ,
ко ѣ́же призыва́тѣ блгода́тъ стѣ́агѣ твоѣ́гѣ дѣ́ха на хотѣ́щѣмъ
предложѣ́тисѣ да́ры.

Зае́тѣпѣ, е́пасѣ, помѣлѣй, ѿ сохрани́ на́сѣ, Бо́же, твоѣ́ю блгода́тїю.

Лі́къ: Гдѣ, помѣлѣй.

Ді́аконъ: Прѣмѣ́дрѣсть.

Вхо́днѣ ді́аконъ е́квернѣмъ двѣ́рѣмъ.

Возглаше́нїе:

Икѣ да подъ держа́вою твоѣ́ю всегда́ храни́мѣ, че́вѣ
сла́вѣ возсыла́емъ, стѣ́цѣ ѿ стѣ́нѣ ѿ свѣ́томъ дѣ́хѣ,
ны́нѣ ѿ при́снѣ, ѿ ко вѣ́кѣмъ вѣ́кѣмъ.

Лі́къ: ѿмѣнѣ.

ѿ Ѡверза́ютѣ стѣ́мъ двѣ́рѣмъ.

Та́же, херѣ́вѣмѣтѣмъ пѣ́еннѣмъ пѣ́вѣмѣмъ, ді́аконъ, прѣ́емъ кадѣ́льницѣ, ѿ фѣ́мѣмъ
вложнѣмъ, прихѣ́днѣ ко сѣ́еннѣмъ, ѿ прѣ́емъ блгословѣ́нїе Ѡ негѣ, кадѣ́нѣ стѣ́ю
трапѣ́зѣ стѣ́рѣтѣ, ѿ стѣ́агѣ вѣ́е, ѿ и́коностѣ́е, та́же сѣ́еннѣмъ, лі́къ ѿ лю́дѣ,
глаго́летъ же ѿ ѿ-ѿ глаго́мъ, ѿ трѣ́пѣнѣ ѿмѣнѣтѣльнѣмъ, е́лі́къ ѿзвѣ́днѣтѣ.
сѣ́еннѣмъ же глаго́летъ чѣ́ннѣмъ мѣ́тѣмъ.

Ještě modlíme se za ty, kteří přinášejí dary a kteří dobrodiní činí ve svatém a veledůstojném chrámě tomto, za přísluhující, zpívající a přítomný lid, očekávající od tebe velikých a hojných milostí.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz: **N**ebož milostivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Koná-li se služba za zesnulé, pak diákon či kněz pronáší ektenii tuto:

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modleme se za pokoj duší zesnulých služebníků Božích (jména), i aby jim prominut byl všeliký hřích úmyslný i neúmyslný.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Aby Hospodin Bůh umístil duše jejich tam, kde spravedliví odpočívají.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

O milost Boží, království nebeské a odpuštění hříchů jejich u Krista, nesmrtelného Krále a Boha našeho prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane.

Diákon: K Hospodinu modleme se. *(A odstoupí před ikonou Spasitele.)*

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz říká modlitbu za zesnulé:

Bože duchů i všelikého těla, jenž jsi smrt přemohl, ďábla zmařil a světu svému život daroval: Ty sám, Pane, upokoj duše zesnulých služebníků svých (jména) v místě světla, v místě hojnosti, v místě pokoje, kdež pomínula bolest, zármutek a lkaní. Všeliký hřích, jehož se zesnulí dopustili ať

Сщ҃енникъ:

Бже дѣхѡвъ и всѣкѣа плѡти, смѣрть попрѣвѣи, и дѣакоа оупразднѣвѣи, и живѡтъ мѣрѣ твоѣмѣ дарѡвѣвѣи: сѣмъ, Гд҃и, покѡи дѣшы оутопшихъ рѣвъ твои́хъ (ѿмѣ рекъ), въ мѣстѣ свѣтлѣ, въ мѣстѣ злѣчнѣ, въ мѣстѣ покѡи́нѣ, ѡнѡдѣже ѡбѣже болѣзнь, печаль и коздыханѣе. всѣкоѣ согрѣшенѣе, содѣаноѣ ѿмн слѡвомъ, илѣ дѣломъ, илѣ помышлѣнѣемъ, ѿкѡ благѣи челоѡколюбецъ бѡгъ, прѡстѣи. ѿкѡ нѣсть челоѡкѣкъ, ѿже живъ бѣдетъ, и не согрѣши́тъ: ты бо сдѣи́тъ то́кмъ безъ грѣха, прѣвда твоѡ прѣвда во вѣки, и слѡво твоѡ ѿстѣнна.

Коземѣ:

ѿкѡ ты сдѣи козкреенѣе и живѡтъ и покѡи оутопшихъ рѣвъ твои́хъ (ѿмѣ рекъ), Хрѣстѣ бѡже нашъ, и тѣбѣ слаѡ коземеамъ, со безначальнымъ твоимъ ѡтцѣмъ, и прѣсѡтѣлымъ и благимъ и живѡтворѣщимъ твоимъ дѣхомъ, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣкѡвъ.

Лѣкъ: ѿмѣнь.

Тѣже дѣаконъ: Помолѣтѣсѣ, ѡглашенѣи, Гд҃евн.

Лѣкъ: Гд҃и, помѣлѣи.

Вѣрѣи, ѡ ѡглашенѣныхъ помѡлѣсѣ, да Гд҃ь помѣлѣтъ и́хъ.

Лѣкъ: Гд҃и, помѣлѣи.

ѡглашѣтъ и́хъ слѡкомъ ѿстѣнны.

Лѣкъ: Гд҃и, помѣлѣи.

ѡкрѣтъ и́мъ сѣнѣгелѣе прѣвды.

Лѣкъ: Гд҃и, помѣлѣи.

Соѣдинѣтъ и́хъ свѣтѣи своѣи сокрѣнѣи и апѡстѡльстѣи цѣркѣн.

Лѣкъ: Гд҃и, помѣлѣи.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Modlitba za věrné, první po rozprostření antiminsu, tichá:

Ty, Hospodine, jsi nám zjevil toto veliké tajemství spásy. Ty jsi učinil nás, ponížené a nehodné služebníky své, hodnými sloužit u svatého obětního stolu tvého. Uzpůsob nás mocí Svatého Ducha svého ke službě této, abychom neodsouzeně stanuvše před svatou slávou tvou, přinášeli tobě oběť chvály. Neboť všechno, *co je ke spáse*, ve všech činíš ty. Dejž, Hospodine, aby námi přinášená oběť za hříchy naše a nevědomost lidskou byla přijata a tobě příjemnou byla.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon: Velemoudrost! (*A odstoupí před ikonu Spasitele.*)

Kněz: **Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Diákon (kněz): **O**pět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Slouží-li kněz sám, bez diákona, pak následující prosby vynechává.

Diákon (kněz nikoliv): Za pokoj shůry a spásu duší našich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon (kněz nikoliv): Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon (kněz nikoliv): Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázni Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Молѣтва вѣрныхъ первая по простирании антими́на,
юже ещѣнникъ глаголетъ чинно:

Ты Гдѣ показалъ еси́ намъ великое еѣ спасенїа чинство. Ты сподобилъ еси́ насъ смиренныхъ и недостоинныхъ рабъ твоихъ, быти служителямъ ст҃аго твоего жертвенника. Ты оудовли насъ силою ст҃аго твоего дха въ службѣ еѣю, да неосуждении ст҃авше предъ ст҃ою славою твоею, принесемъ ти жертва хвалениа: ты бо еси́ дѣиствоуи всѣмъ бо всѣхъ. Дажда Гдѣ и ѡ нашихъ грѣхъ, и ѡ людскихъ невидѣнїихъ, прїачинѣ быти жертва нашей и благопрїачинѣ предъ тобою.

Заступи, спаси, помилуй и сохрани насъ, Боже, твоею благодатию.

Ликъ: Гдѣ, помилуй.

Дїаконъ: Премудрость.

Возглашенїе:

Ико подобаетъ тебе всѣмъ слава, честь и поклоненїе, Отцу и Сынѣ и Свѣтѣмъ Духѣмъ, нынѣ и прїеишо, и во вѣки вѣковъ.

Ликъ: Амѣнь.

Дїаконъ: Паки и паки миромъ Гдѣ помолнмѣ.

Ликъ: Гдѣ, помилуй.

Ѣгда ещѣнникъ едїнъ служитъ, еѣ не глаголетъ:

Ѡ свѣшнѣмъ мирѣ, и спасенїи душъ нашихъ, Гдѣ помолнмѣ.

Ликъ: Гдѣ, помилуй.

Ѡ мирѣ всегѣ мира, благоугоднїи свѣтыхъ Божїихъ церквѣи и соединенїи всѣхъ, Гдѣ помолнмѣ.

Ликъ: Гдѣ, помилуй.

slovem, ať skutkem aneb pomyšlením, odpusť jim, jako dobrotivý a lidumilný Bůh. Neboť není člověka, jenž by živ byl a ne-hřešil, ty jediný jsi bez hříchu, spravedlnost tvá jest spravedlnost na věky a slovo tvé jest pravda.

Nahlas: Neboť ty jsi vzkříšení i život a pokoj zesnulých služebníků svých (jména), Kriste Bože náš, a tobě chválu vzdáváme s bezpočátečným Otcem tvým a přesvatým i blahým a oživujícím tvým Duchem, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Ektenie za katechumeny:

Diákon: [**K**atechumeni, modlete se k Hospodinu!]

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Věrní, modleme se za katechumeny, aby Hospodin smiloval se nad nimi.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby je naučil slovu pravdy. (*Lze spojit s dvěma následujícími prosbami.*)

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby zjevil jim evangelium spravedlnosti. (*Při tom kněz rozprostře vrchní díl antimínsu.*)

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby sjednotil je se svatou svou obecnou a apoštolskou církví.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Spasiž je, smiluj se nad nimi, zastaň se jich a ochraňuj je, Bože, blahodatí svou.

Спаси, помилуй, защити и сохрани их, Боже, твоею благодатью.

Лікх: Гди, помилуй.

Углашенніи, главѣи каша гдѣви приклоните.

Лікх: Тебѣ, Гди.

Молитва ѿ углашенныхъ прежде свѣтаго возношеніа:

Гди Бже нашъ, иже на небесахъ живый, и призираи на всѣ дѣла твоѣ, призири на рабы твоѣ углашенныя, приклоншия своѣмъ вѣмъ предъ твоѣю: и даждь имъ легкѣи яремъ, сотвори ихъ оуды чтны стѣи твоѣи цркви, и сподоби ихъ бани пакнвчїа, ѿставленїа грѣховъ, и ѿдежди негнїа, въ познанїе тебе истиннаго Бга нашего.

Возгашенїе:

Да и чїи ехъ нами слава чхъ пречестноѣ и великолѣпоѣ ѿма твоѣ, Отца и Сына и свѣтаго Дха, нынѣ и прїсно, и во вѣки вѣковъ.

Лікх: ѿмнѣ.

И прочтѣтъ антимінехъ свѣщенникъ.

Дїаконъ глаголетъ: ѿлицы углашеннїи, изыдите.

ѿце ли есть вторїи дїаконъ, возгашаетъ и чїи: Углашеннїи, изыдите.

Таже пакнъ первїи: ѿлицы углашеннїи, изыдите. да никто ѿ углашенныхъ: ѿлицы вѣрнїи, пакнъ и пакнъ миромъ гдѣ помолнмѣ.

Лікх: Гди, помилуй.

ѿце ли же єдинъ есть чїи дїаконъ, илѣ ѿце іерейъ слажитъ безъ дїакона, тогда глаголетъ еце:

ѿлицы углашеннїи, изыдите: углашеннїи, изыдите: ѿлицы углашеннїи, изыдите: да никто ѿ углашенныхъ, ѿлицы вѣрнїи, пакнъ и пакнъ миромъ гдѣ помолнмѣ.

Лікх: Гди, помилуй.

Вѣрїи: Господи, помилуй.

Катекумени, склоňte hlavy své před Hospodinem! (*A diákon odstoupí před ikonu Spasitele.*)

Вѣрїи: Před tebou, Hospodine.

Modlitba za katekumeny, kterou čte kněz tiše při ektenii nebo při sklánění hlav katekumenů:

Нospodine, Bože náš, jenž na nebesích přebýváš a ke všemu dílu svému přihlížíš, shlédni na služebníky své katekumeny, [kteří před tebou sklánějí šíje své,] a dejž jim jho své lehké, učň je důstojnými údy svatě církve své a uznej je hodnými koupele znovuzrození, odpuštění hříchů a roucha neporušitelnosti, k poznání tebe, pravého Boha našeho.

Kněz nahlas: **A**by i oni s námi velebili nejctěnější a velkolepé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Вѣрїи: Amen.

Při slovech ohlasu je u nás zvykem činit svatou hubkou nad antiminsem kříž, pak ji políbit a odložit na kraj antiminsu.

[*První diákon:* Katekumeni, odejděte!

Druhý diákon, je-li: Katekumeni, vyjděte ven!

První diákon: Kdož jste katekumeny, vyjděte ven! Nikdo z katekumenů, nezůstávej zde! Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Вѣрїи: Господи, помилуй.]

Slouží-li jen jeden diákon, či slouží-li kněz bez diákona, pak se volá takto:

[**К**atekumeni, odejděte! Kdož jste katekumeny, vyjděte ven! Katekumeni, odejděte! Nikdo z katekumenů, nezůstávej zde!]

Вěrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.